

Mindretallet har ladet den nuværende Periode, det nuværende Tidsrum, slippe sig forbi, uden at faae en klar Fortolkning af den Tilstand, hvori vi befinde os, og det har gjort det med den fulde Bevidsthed om — saaledes forekommer det idetmindste mig — at det endnu kunde være muligt, gennem en Udtryksmaade som denne, at tilveiebringe en Forbindelse mellem Finantsministeren for det Særlige og Finantsministeren for det Fælles, som er undsluppet os under denne første Session, efterat vi have faaet vor nye Forfatning. Men vi bør snarere arbejde hen til at gjøre en saadan Forbindelse umulig i dette Dieblik; thi skal den nogensinde blive hensigtsmæssig, saa maa der begyndes paa den omvendte Veie, saa maa vi, efterat have gjort det klart, at vi ville have vor egen Finantsminister, med hvem vi kunne forhandle om vor finantstille Administration — thi det er Hovedsagen, det er kun deri, Stridspunktet kan ligge — i næste Samling have en Mand, som efter kongelig Ordre stiller sig her som vor Finantsminister — lad ham saa være Monarchiets tillige — saa vide vi, hvad vi have at gjøre, saa vide vi, hvorledes vi skulle forhandle Sagerne med ham, og saa optager han i sig de Betingelser, hvorunder han paa eengang kan være særlig og fælles Finantsminister, saa er det en Mulighed, at han ligeoverfor Rigsraadet kan skaffe det Forsvar for de særlige Interesser, som det andet ærede Medlem paataaler. Men saaledes, som Sagen nu har stillet sig, hvor vi under hele Finantsforvaltningen ere blevne satte til Side — thi det ere vi blevne, idet vi ikke have havt nogen Finantsminister for Kongeriget, og idet Finantsministeren for Monarchiet først ligeoverfor os ikke har nogen Ansvarlighed og derefter træder op i Rigsraadet som Finantsminister for Monarchiet og der giver sig ud for tillige at være vor Finantsminister, — ere vore Interesser i saa svage Hænder, som de kunne være; thi saa er det anerkjendt, at den Støtte for sine Paaastande, som vor Finantsminister skulde finde deri, at han er den Ansvarlige, er forsvunden, den er bortfalden; thi den næste Gang træder han atter til Side, stiller en Marionet op paa sine Fingre og lader den spille ligeoverfor os. Dette har ikke tidligere været

saaledes; hvad her er skeet, har været Alvor, og en saadan Spøg har ikke fundet Sted. Vi skulle holde fast paa den ærede Minister, der har vedkjendt sig at være vor Finantsminister, og vi skulle give ham Midlerne til at være det, men Mindretallets Forslag giver Anledning til, at vi kunne slippe bort fra denne hele Situation. Naar det ærede Medlem, der talte først i Dag, har henlebet Opmærksomheden paa, at der i Rigsraadet vilde være et Element, som ikke havde den Interesse for de særlige Landsdeles finantstille Sager, som de Medlemmer ville have, der udgaae af de forskellige Forsamlinger, saa maae vi, isald det er sandt, paany beklage en Indretning af den Art; men jeg vil haabe, at det ikke er sandt, thi jeg vil haabe, at ethvert af de Medlemmer, hvis Valg er udgaaet fra deres Klasse, der kunne yde Skatter, maa føle, at, isald de vare lettsindige med at give Pengemidler, ja selv, om de kun vare flotte, saa vilde de, de respræsenterere, ogsaa blive de Bessattede, thi det er Noget, vi ikke skulle glemme, at Bestatningsmyndigheden ligger hos os, og det er ogsaa en Grund, hvorfor vi skulle have vor egen Finantsminister, thi de Forslag til Bestatning, som blive os forelagte, ramme efter vor Intension, og der have vi Magt. Forslagene skulle komme her saaledes, at de kunne vente at finde Bisald her, saa at vi ikke daglig skulle komme til den Erkjendelse, at der er en forskjellig Mand hos os og i vor Regjering. Jeg troer i det Hele nu at have gjort det klart, at den Betragtning, som den første ærede Taler gjorde gjældende, for, som han troede, at støtte Mindretallets Forslag, var i fuldstændig Modsetning til hele den Udvikling og den Bevægelse, vi indtil Dato have gennemgaaet, og at den, hvis den blev gjort gjældende, vilde undergrave hele den Sikkerhed, vi have troet at finde i den nuværende Tilstand. Jeg kunde nu have Lyst til at forfølge en anden Betragtning og at bruge en lignelse, som den ærede Rigsdagsmand fra Viborg anvendte angaaende min Viden; jeg troer, jeg skulde være istand til at vise, at det ærede Medlem, da han kom over til at praktisere, at gjøre sine Ideer gjældende ved Exempler, saa at sige Ord til andet, udtalte hvad